

'ועדה אמנותית'

מתזה קצר

עדו סתר

054-5445094

ido.setter@gmail.com

הדמויות:

צוק

שולה

שלומית

חדר הועדה. שולחן עם שני כיסאות ומולם כיסא שלישי. על כיסא אחד יושבת שולה, ראשת הועדה. לידה יושבת שלומית, חברת הועדה. נכנס צוק, חבילת דפים בידי.

שולה: צוק?

צוק: כן.

שלומית: צוק?

צוק: כן.

שולה: תיכנס.

שלומית: תיכנס.

שולה: שב.

שלומית: שב.

צוק נכנס ומתיישב מול שולה ושלומית.

שולה: אני שולה, ראשת הועדה האמנותית. זאת שלומית, חברת הועדה האמנותית.

שלומית: אני שלומית, חברת הועדה האמנותית. זאת שולה, ראשת הועדה האמנותית.

צוק: נעים מאד. אני צוק ואני הגשתי את ההצעה בשם "נראטיבים". (לוחץ את ידיהן)

שולה: (צוחקת) את זה אנחנו כבר יודעות, נכון?

שלומית: (צוחקת) אנחנו כבר יודעות את זה, נכון?

שולה: אני משלימה אותה והיא משלימה אותי. ככה זה לעבוד בצוות.

צוק: הגעתי למקום הנכון?

שולה: הגעת למקום הכי נכון בעולם.

הן מחכות כמה רגעים.

שלומית: אנחנו מוכנות, צוק.

צוק: מוכנות?

שלומית: "נראטיבים". הועדה האמנותית מוכנה לשמוע את ההצעה שלך. אנחנו קצרות בזמן.

צוק: כן, בטח, סליחה, אני פשוט קצת מתרגש. אבל אני מתפקד מצוין תחת לחץ.

שולה: גם אנחנו מתרגשות. כל כך הרבה מועמדים, הצעות, רעיונות, חלומות... ועדיין, אנחנו

מתרגשות. (לשלומית) נכון?

שלומית: אני מתרגשת אבל אנחנו באיחור אז כדאי ש...

שולה: (קוטעת אותה) אבל בכל זאת, את מתרגשת?

שלומית: אני מאד מתרגשת. מאד מאד מתרגשת. בכל פעם שאני אומרת את המשפט הזה, "הועדה

האמנותית מוכנה לשמוע את ההצעה שלך", אני מתרגשת. אפילו אם זה בפעם המאה.

שולה: שלומית?

שלומית: כן?

שולה: את עושה עבודה מדהימה.

שלומית: תודה, שולה. מאד נחמד מצידך לומר את זה.

שלומית מסמנת לצוק.

צוק: "נראטיבים" זאת הצגה שמדגימה את הכוח של התיאטרון לשאול שאלות ולגרום לצופים

לחשוב. אני לוקח סיטואציה בסיסית של ארוחת ערב משפחתית, מפרק אותה לגורמים

ומראה איך כל דמות חווה אותה בצורה אחרת וזוכרת ממנה דברים אחרים.

שולה: והקהל?

צוק: אני מתכנן לביים את זה בצורה שתגרום לקהל להזדהות עם הדמויות, בצורה מודעת, ועם

המדיום התיאטרלי בצורה לא מודעת. אני אעשה את זה בעזרת...

שולה: (קוטעת אותו) נפלא. גם לתת משהו לקהל וגם להוביל אותו למקום שרצוי לך.

(לשלומית) נפלא, נכון?

שלומית: בוא נדבר עוד קצת על הקהל.

שולה: (לצוק) תעצום עיניים.

צוק: (מסתכל על הדפים) רק בנוגע ליצירת ההזדהות, אני אשתמש במתודות של סטנסילבסקי

בעבודה עם השחקנים ו...

שולה לוקחת מצוק את הדפים וזורקת אותם.

שולה: תעצום עיניים. (צוק עוצם עיניים) איזה קהל אתה רואה בחלומות שלך? (צוק לא עונה)

בוא, תעמוד.

צוק נעמד. שולה מתקרבת אליו.

- שולה:** תדמיין. מה הקהל שלך עושה?
צוק: מתרגש.
שולה: הוא שואל שאלות?
צוק: הוא רוצה לדעת מה עומד לקרות.
שולה: והוא מקבל תשובות?
צוק: כל הזמן.
שולה: ועם איזה תחושה הוא יוצא בסוף ההצגה?
צוק: תחושה של... הבנה.

שלומית מתקרבת לצוק ושולה.

- שלומית:** ואם הפסטיבל מתארך עד למועד לא ידוע וכמות ההופעות היומית כל הזמן גדלה?
צוק: עייפות מוציאה ממני את הדברים הכי טובים.
שלומית: ואם הדרישות ההפקתיות כל הזמן משתנות והופכות לבלתי אפשריות?
צוק: אני מאד גמיש.
שלומית: ואם נכנס לתמונה אלמנט של מוות?
צוק: אין בעיה. מוות הוא אלמנט תיאטרלי מאד יעיל. הכל זה עניין של פרספקטיבה ובהכל אפשר להשתמש לטובת היצירה.

שולה ושלומית צוחקות. צוק פוקח את עיניו. שולה מסמנת והן משתתקות.

- צוק:** התקבלתי?
שולה: שב, צוק.

הם מתיישבים.

- שלומית:** במשרד הביטחון נפלו מהכיסאות.
צוק: משרד הביטחון?

- שולה:** כן. יש לנו תקציבים ממפעל הפיס וממשרד הביטחון.
- שלומית:** אין לך בעיה עם זה, נכון?
- צוק:** לא. פשוט נראה לי קצת מוזר שמשרד הביטחון מממן פסטיבל תיאטרון.
- שולה:** מה מוזר בזה?
- שלומית:** זה אפילו מתחרז.
- שולה:** שלומית, את אשת המקצוע הכי טובה שאי פעם עבדה תחתיי.
- שלומית:** שולה, אפשר להתוודות על משהו? (שולה מהנהנת) כשצירפו אותי לוועדה שלך חשבתי לפרוש מהמקצוע. חשבתי שהועדה היא שולית, כמו השם שלך. אבל עכשיו אני יודעת שהחברות בוועדה הזאת זה הדבר הכי חשוב שעשיתי בחיים ואני רוצה לשרת בוועדה הזאת עד הפנסיה.
- שולה:** תודה, שלומית, זה.. זה ממש מרגש.
- שולה ושלומית מתחבקות.
- צוק:** אני אצטרך לשים לוגו של משרד הביטחון בתכנייה?
- שולה ושלומית צוחקות. שולה מסמנת והן מפסיקות.
- שולה:** אנחנו רוצות להציע לך לנהל אמנותית את המבצע הצבאי הבא בעזה.
- צוק:** מה?
- שלומית:** מחר יתחיל מבצע צבאי בעזה. אל תיראה מופתע, יש אחד כזה כל שנתיים שלוש.
- צוק:** איך אתן יודעות את זה?
- שלומית:** אנחנו עובדות בצמוד למשרד הביטחון.
- שולה:** וההצעה שהגשתי והמפגש איתך הבהירו לנו שאתה המועמד הכי מתאים לנהל אותו אמנותית. זה תפקיד חדש שלאט לאט נכנס לכל המבצעים.
- צוק:** אתן מתכוונות להופעות מול חיילים?
- שלומית:** אנחנו מתכוונות לניהול הכולל של הצד האמנותי של המבצע.
- צוק:** מה זה הצד האמנותי של המבצע?
- שולה:** אתה יודע מה הבעיה העיקרית עם כל המבצעים האלה בשנים האחרונות, צוק? (צוק לא עונה) לפני שלושים ארבעים שנה זה נקרא "מלחמה". וכל מלחמה הייתה אירוע. אירוע,

צוק. עם תשוקה. כולם היו נצמדים לרדיו או לטלוויזיה או לעיתון והיו יודעים... היו יודעים...

מה לחשוב. **שלומית:**

אבל היום אנחנו בעולם אחר, צוק. היום יש מבצעים צבאיים דרדליה ו"מגוון של דעות" שמבלבל את הקהל. **שולה:**

וכאן אתה נכנס לתמונה. תקבל את כל התקציבים שתרצה. את כל כוח האדם שתזדקק לו. **שלומית:**

אבל הכי חשוב: תוכל לתקשר עם כמות של קהל שאתה לא מסוגל אפילו לדמיין, צוק. כי הרי זה מה שמעניין אמנים כמונו. **שולה:**

תוכל להרים את ההפקה הכי גדולה שנראתה בארץ. **שלומית:**

תופיע על הבמות הכי גדולות. **שולה:**

ישדרו אותך לכל מסך. **שלומית:**

מה אתה אומר? **שולה:**

יש לך חמש דקות להחליט. **שלומית:**

אתן משוגעות. **צוק:**

משוגעות? **שלומית:**

השתגעתן לגמרי. **צוק:**

זאת תהיה פריצת הדרך האמנותית שלך, צוק. **שולה:**

צוק פונה ללכת.

אם אתה מסרב אתה גמור בתעשייה. גמור. לא ייתנו לך להיות אפילו ע. תאורן. **שלומית:**

(נעצר. מסתובב) מה אני אמור לעשות? **צוק:**

להתבסס על חומרי המציאות וליצור מופעים שינחו את המחשבה של הקהל. כדי שהמבצע **שולה:**

יעבור בסבבה וישאיר לו טעם של עוד.

כדי שהמבצע יעבור בסבבה? זה בלתי אפשרי. **צוק:**

למה? **שולה:**

כי מלחמה זה דבר עצוב. מלחמה זה דבר נורא נורא עצוב. **צוק:**

שולה מתקרבת לצוק.

- שולה:** אנחנו לא מכחישות שבמלחמות יש אלמנטים עצובים. אבל אתה צריך להתייחס אליהם כמו אל אתגר אמנותי.
- צוק:** אנשים מתים זה אתגר אמנותי?
- שולה:** מוות זה עניין של פרספקטיבה ואפשר לנצל את הכל לטובת היצירה, לא?
- צוק:** כן, זה יכול לעבוד, אבל...
- שולה:** זה כל מה שצריך, צוק. אתה אוהב תיאטרון?
- צוק:** נורא.
- שולה:** גם אנחנו, צוק, גם אנחנו. זה התיאטרון הטהור, צוק. התיאטרון הטהור.
- צוק:** תיאטרון טהור...
- שולה:** רק אתה יכול לעשות את זה, צוק. אתה אמביציוזי. אתה מחפש את הרגש. זה שילוב מנצח. ואחרי שתעמוד באתגר הזה –
- שולה+שלומית:** השמיים הם הגבול.
- שולה:** אתה רוצה להגיע לשמיים, לא?
- צוק:** כן. (לאחר רגע) אבל.. לא ככה.
- צוק פונה ללכת. שולה קוראת אחריו.
- שולה:** קח גם את החזית הסורית.
- צוק:** (נעצר) מה?
- שולה:** עוד מעט יתחיל משהו גם בחזית הסורית. אתה תוכל לנהל אמנותית את המשהו הזה.
- צוק:** מה יתחיל בדיוק בחזית הסורית?
- שלומית:** שולה, החזית הסורית זה למי שכבר עשה עזה שלוש ארבע פעמים.
- שולה:** צוק יעמוד בזה.
- שלומית:** הוא יצליח לנהל את שתי החזיתות במקביל? יסגרו לנו את הועדה.
- שולה:** צוק יצליח. והוא יציל לנו את הועדה. (לצוק) אתה תוכל להגיע גם לקהל שבצפון הארץ. זה קהל לא פשוט, שתדע לך.
- צוק:** החזית הסורית? זאת כבר מלחמה כוללת.
- שולה:** בדיוק.
- צוק:** הסורים ברמת הגולן. המצרים בנגב.
- שולה:** ואיפה צוק?

- צוק:** איפה?
- שולה:** בבור בקריה. יוצר.
- שלומית:** ואתה יודע מה קורה אחרי שהאבק שוקע? חוטפים אותך לחו"ל. תוך חמש שנים אתה תנהל אמנותית את המבצעים הצבאיים של המעצמות הכי גדולות בעולם.
- שולה:** ואז יהיה לך מספיק כוח כדי לשנות מבפנים.
- שלומית:** יהיה לך אנסמבל בינלאומי.
- שולה:** תוכל ליצור תיאטרון טהור. בלי קשר למלחמות. בלי קשר לכלום.
- צוק:** אני אוביל אנסמבל תיאטרון בינלאומי עם יוצרים קבועים שיהיו מוכנים להגשים כל רעיון שיעלה לי בראש?
- שולה:** כל רעיון. ואז, אם תרצה, תוכל לעשות הפקה מכובדת מאד של "נראטיבים".
- שלומית:** רק אל תשכח מאיפה באת, צוק. אל תשכח את הועדה שלנו.

שלומית מגישה לצוק את העט. עם ירידת האור, הוא חותם.